

Kibogora Hospital

Oppdatering

En oppdatering fra meg, Sindre Kirkedam Larsen

For tre uker siden hadde jeg ingen anelse om at jeg snart skulle til Rwanda, og en uke senere satt jeg på flyet sørover. Jeg har nå vært her to uker og sitter igjen med uvurderlige erfaringer og opplevelser.

Jeg og Matt møttes på en topptur en dag for over et halvt år siden, og det at jeg er her nå etter det møtet anser jeg som- og takker gud for hans ledelse i de hverdagslige tingene og gudgitte vennskap. Jeg bor i Oslo, studerer andreåret paramedisin, førsteåret sykepleie og brenner for å se og bygge guds rike der behovet er stort – gjerne gjennom praktiske handlinger. Min første dag på sykehuset vasket jeg meg inn til operasjon for første gang og på kvelden assisterte jeg Matt i en hysterektomi (kirurgisk fjerning av livmor) på en kritisk pasient med systolisk blodtrykk på 40. Så læringskurven har vært bratt, men vi må vel utnytte tiden vi har så godt vi kan;)

Jeg har tenkt mye på hva min misjon som student i dette er. Helsefaglig føler jeg store deler av det jeg gjør er å lære masse av anestesilege-/sykepleiere og kirurger. Likevel har det også oppstått situasjoner hvor jeg har kunnet være til mer praktisk hjelp. I helgen fikk vi en traumepasient med en stygg hodeskade etter en påkjørsel. Anestesisykepleieren måtte videre etter å ha sedert pasienten og jeg kunne være til hjelp ved å håndtere luftveier og overvåking av pasienten (den andre kirurgen hadde litt erfaring fra anestesi og støttet på dette).

Meg og Matt på hodetraume etter påkjørsel av motorsykkel

Dypt kutt etter påkjørsel

Samtidig tror jeg gud er virksom gjennom blikket vårt som er festet på han og hans ånd i oss, interessen vi viser for de lokale som jobber her og håpet vi bringer ved å komme hit ut av et kjærlig hjerte som bryr seg om menneskene.

Etter en vellykket operasjon på traumen i helgen gikk vi innom akuttmottaket for å se til en annen pasient og havnet i en situasjon hvor en 6mnd gammel gutt hadde fått hjertestans. Han hadde hatt lungebetennelse noen dager og holdt ikke lenger ut belastningen det var å puste og den lave konsentrasjonen av oksygen i blodet. Vi forsøkte med hjerte-lunge redning en god stund og bestemte oss til slutt for å avslutte basert på situasjonen og sykdomshistorikken.

Hvordan kan gud æres gjennom død og sorg? Dette ble en dag med store kontraster mellom sosial fritid, liv og død. Og hjemme i Norge ville mest sannsynlig ikke sykdommen fått utvikle seg så langt og bli så alvorlig på grunn av et helsevesen som er lett tilgjengelig for alle.

Jeg og Matt valgte å gå hjem fra sykehuset etter dette, istedenfor å fortsette med nye pasienter. Jeg tror vi ærer gud og peker på ham ved å tillate oss å sørge og vise at dette er noe som betyr mye for oss, at det er et liv vi virkelig kjemper for å redde og som preger oss når det ikke går. Jeg har samtidig sett mer av guds trygghet og godhet i alt og takker for farshjertet han har for det barnet, meg og alle mennesker.

«Jeg har jo sagt deg: Vær modig og sterk! La deg ikke skremme, og mist ikke motet! For Herren din Gud er med deg overalt hvor du går.»

Josva 1:9